

BU ÇIĞLIKLARI DUYUR

ERCAN ÇALIŞKAN

Bu ıgılları duyur

Ercan alışkan

Bu haftaki yazım için bilgisayarın başına geçtim. Word'den bir sayfa açtım. Tam tuşa basacağım. İ sesim çıktı ortaya: "Yazıya başlamadan e-postalara bir baksan!" dedi. "Var bunda bir hinlik ya!" diye dşdndm. Yine de e-postamı açtım. Ne göreyim? Emekli ğretmen'den bir ileti.

"Yok yok! Ben yanılmıyorum. Bu ikisinin arasında kesin bir bağ var. Üstelik her an aktif! Bu defa bu bağın hesabını soracağım. Emekli ğretmen'in e-postasını okumayacağım." cümleleri aklımdan geçiyordu ki e-postanın 'Konu' bölümünde büyük harflerle yazılmış "BU İĞLİKLERİ DUYUR!" cümlesi dikkatimi çekti. Kararımdan vazgeçtim ve eski dostumun yazdıklarını okudum. İleti "Yazdıklarımı okuduktan sonra kşeni bu hafta bana bırakırsın artık!" cümlesiyle bitmişti.

Evet, dediği gibi okuyunca hiç tereddütsüz kşemi ona bıraktım.

Köşe Yazarı, geçen haftalardan birinde yeğenin bana senin aracılığıyla "Sevgili dayıcığım, o emekli öğretmene de ki: 'Benim yeğen de emekli ğretmen, eşi ev hanımı; malum ev hanımları emekli olamıyor. Gl gibi geçinip gidiyorlarmış, kimseye bir muhtaçlıkları yokmuş.' mesajını göndermiş, sonra da eklemişti: "Hem Frengistan'da ne işim var. Nasip olursa bir anayurt, bir de Beytullah'tan davet var...Rabbim mr verir de gidebilirsek ne mutlu bize. Gidemezsek de yolunda ölürüz demiş karınca... Tabii bütün zencimiz öbür taraf denen ebedi leme."

Senin bu yeğenin benim ne dşdğm sanıyor bilmem ama ben onun mesut, mutlu olmasından, gl gibi geinmesinden çok mutlu oldum. Lütfen ona ilet. Uğrunda lmeye hazır olduğu o yolculuğa da Diyanet'in en ucuz tarifesiyle yalnız gidecekse 10, eşiyle gidecekse 20 maaşını yemeden, içmeden, giymeden, ısınmadan, kısacası bir kuruş harcamadan biriktirsin. Ancak yle gidebilir. Almanya'dan en asgariden emekli Müslüman ise 1543 Euro maaşının  katıyla yalnız, altı katıyla da eşiyle birlikte gidebilir o kutsal [yolculuğa](#).

Demem o ki ben, senin yeğenin de çok istediği o yerlere daha kolay gitmesini istiyorum. Karşılaştırmaları o yüzden yapıyorum. Onun gibi insanların dertlerini yazıyorum. Yoksa yeğenini zorla Frengistan'a göndermeye alışmıyorum ya da hepimiz oralara gidelim de demiyorum.

Sorum çok açık ve o sorunun cevabını arıyorum:

Bizim Türkiye'de çalışanlardan herhangi biri neden Almanya'da, İtalya'da, Fransa'da, Belçika'da, Avusturya'da vb. kendisiyle aynı işi yapanlarla aynı ekonomik rahatlığa sahip değil?

şimdi kalkıp "Ama onlar eskiden Amerikan yerlilerini, Afrikalıları nasıl sömürdüler?" gibi alakasız bir soruyla gelmesin senin yeğen. Yukarıdaki sorunun cevabını arasın.

Neyse... Yeğenin şimdi yazacaklarımı iyi okusun. Onun köyünden başka yerlerde yaşamaya çalışanlar neler yaşıyor, ğrensın.

Emeklilere yapılan zamdan sonra beni eski bir öğrencim aradı. ğrencim dediysem ocuk sanmayın. Yarım asrı devirenlerden biri o...

“Sadece derdimi dökmek için aradım.” diye söze başladı. İlkokuldan lise bitinceye kadar hiç ayrılmadan sınıf ve sıra arkadaşlığı yaptığı, dolayısıyla benim öğrencim olan arkadaşıyla ilgili son gelişmeleri anlattı.

“Hocam, arkadaşım ilk eşinden ayrılmıştı. Ayrırlırlarken dairelerini iki oğlu üzerine kaydettirme konusunda anlaşmışlardı. Daha sonra arkadaşım evlenmiş, bir oğlu daha olmuştu. Yıllar sonra ikinci eşi vefat etmiş, arkadaşım da maaşı kalmıştı. O dairede kıt kanaat geçiniyorlardı. İlk evliliğinden olan iki oğlu da iş gücü sahibi olmuş ve evlenmişlerdi. Derken bir gün tapusunu verdikleri evden çıkmasını istemiş gelinleri. Oğlu da hiç tepki vermemiş. Ona yana yakıla ev arıyoruz. Yeni zamlardan sonra [maaşı 5625 TL](#). Bulduğu şehirde o paraya tek odalı bir ev bile yok. Bizim ilçede bakıyoruz. Kiralar en az 2-3 bin TL. Küçük ilçeyiz biz. Bu fiyata ev bulsak, nasıl taşınacak? Taşınsa nasıl geçinecek? Ne olur bir akıl verin Hoca'm! Biz taa ortaokuldan beri ne zaman sıkışsak size dert yandık. Hep çözüm buldunuz ama sanırım bu defa siz de çözüm bulamayacaksınız.”

Ya Köşe Yazarı! Bu cümlelerden sonra ben sustum kaldım. Onun anlattıkları kimse tarafından duyulmasa da bir çığlıktı. Öğrencimin karşıdan “Alo! Alo!” diye seslenmelerine bir “Alo!” bile diyemedim.

Telefonu kapattım. Sessiz çığlıklar atıyordu yüreğim. Çaresizliğe kahrediyordum. Oysa daha dün üniversiteden bir sınıf arkadaşımınla yaptığımız telefon görüşmesi “Daha zoru yok!” dedirtmişti bana.

Yaş haddinden emekli olmuştu arkadaşım. Çok çileler çekmişti, bir tasarruf yapamamıştı bu yüzden. Sonunda zorlukları yenmişti. İstanbul'da yaşıyordu. Kiradaydı. Son olarak dört bin TL'yi kirası. Ev sahibi 10 bin TL'ye çıkarmasını istemiş. Arkadaşım da %25 zam yapabileceğini söyleyince adam evi satılığa çıkarmış. Bir yakını almış hemencecik. Yeni ev sahibi(!) de evden çıkmasını istemiş.

Çok uğraşmış, bu satış anlaşmalı, aslında sahibi değişmedi diye çığlıklar atmış o da. Duyan kim?

Arkadaşım “Sizin oralara gelsem 13 bin TL maaşla geçinebilir miyim?” diye sormuştu dün. Susup kalmıştım ona da. “Ya seninle aynı durumda olan ve 7500 TL alan milyonlar ne yapsın?” sorusu aklıma gelmiş, bu soru içimi daha da acıtmıştı.

Keşke arkadaşımın da bir köyde iki göz evi, bir parça tarlası olsaydı diye düşünmüştüm.

Herkes bu şansa sahip değil ki!... İşte şimdi gel de yazma: Elin emeklisi hayatını rahatça sürdürürken, yabancı ülkeleri dolaşırken, gelip Antalya'da beş yıldızlı otelleri doldururken bizim emeklilerimizin burada anlatılanları ve benzeri zorlukları yaşamaları reva mı? Kendimize layık gördüğümüz yaşam bu mu?

Şimdi senden ricam bu sessiz çığlıklara ses olman...

Ne de olsa sen de emeklisin.